

Εκτός Αθηνών ν βρισκόμουν, κατά τη διάρκεια του ζεστού αυτού Σαββατοκύριακου του γλυκού Σεπτέμβρη, όταν έφτασε η είδηση της επανέκδοσης του «Εθνους».

Όχι ότι η ταπεινότητά μου υπήρξε σαρξ εκ σαρκός, του πάλαι ποτέ μεγάλου εκδοτικού ονόματος, αλλά μοναδικό κομμάτι των τελευταίων εννέα επαγγελματικώ ν μου χρόνων, όπως και να το δούμε, υπήρξε. Έτσι, δεν θα μπορούσε να είναι κάτι αδιάφορο.

Δομημένο, μέχρι τον Ιούνιο, πολύ διαφορετικά απ' ότι η σημερινή του μορφή σε άλλο [κτίρι](#)
[ο](#), με άλλους επιχειρηματίες, άλλα ονόματα, και διαφορετικά στάνταρτς.

Δεν μπόρεσα να αντισταθώ στην επιθυμία να προμηθευτώ αυτό το νο 1 φύλλο της τρίτης περιόδου, τούτης της νέας απόπειρας και ακολούθως να αρχειοθετηθεί, μαζί με όλα τα υπόλοιπα πρώτα τεύχη ή φύλλα άλλων εκδοτικών προσπαθειών.

Ενωσα λοιπόν, κατ' αρχάς χαρά. Είναι ένα ευχάριστο γεγονός ότι η ιστορική εφημερίδα επανακυκλοφόρησε, κάποιοι εργαζόμενοι έχουν απασχόληση και πάλι, κάποιοι επιχειρηματίες πιθανόν να ρισκάρουν κάποια κεφάλαια.

Μετά από σαράντα χρόνια ζωής, η εθνοσωτήριος αποφάσισε το '70, να κλείσει το ΕΘΝΟΣ. Έτσι, σύμφωνα με την απόφαση των εκτάκτων στρατοδικείων οι Κυριαζής – Νικολόπουλος πήραν την άγουσα για τα σοφρωνιστικά ιδρύματα, ενώ οι εργαζόμενοι έψαχναν για δουλειά.

Έντεκα χρόνια αργότερα, με την Αλλαγή να καλπάζει, το ΕΘΝΟΣ αναγεννήθηκε από τις στάχτες του, μεταμορφώθηκε με ταμπλόιντ ζηλεύοντας τα νούμερα της «The sun». Πουλούσε καθημερινώς εκατοντάδες χιλιάδες, και έβγαινε με και κάτι ανοίγματα να! Όπως με το κατακερματισμένο πτώμα της Φραντζή και τον φιλόδοξο αστυνομικό ρεπόρτερ που αργότερα βρέθηκε στην κορφή της συνδικαλιστικού οργάνου.

Όλα όμως, έχουν αρχή και τέλος. Μετά την άνοδο η πτώση. Αντεξε άλλα 36 χρόνια και κατέρρευσε στα χέρια του διαδόχου. Οι τίτλοι δημοπρατήθηκαν, τους απέκτησε ο ομογενής που δεν τα μιλά τα Ελληνικά, ο οποίος όμως παραχώρησε τη διοίκηση, τη διαχείριση αλλού και έτσι επανεκδόθηκε μετά από σιγή 100 ημερών.

Δεν έκλαψα τα δυο έουρος που πλήρωσα. Ξεφύλισσα, διάβασα, πρόσεξα τις 80 σελίδες, μέτρησα δέκα ολοσέλιδες, υποθέτω ότι μόνον οι επτά ήταν πεγιέ, δυο από αυτές με αυτομότιβ (Ρενώ & Χόντα). Φαντάζομαι, ότι επτά στις 80 δεν είναι ένα καλό ρέιτ. Η ύλη δεν ήταν κακή, φιλοκυβερνητική βεβαίως, βεβαίως. Αισιόδοξη με στροφή στην κανονικότητα, όπως τονίστηκε στην πρώτη σελίδα. Το τι πούλησε δεν το γνωρίζω, εύχομαι να περπατήσει, να μην αρχίσουν οι μειώσεις, οι καθυστερήσεις, το γνωστό μνημονιακό τροπάρι και το μοιραίο σενάριο του [τέλους](#) .

Αυτά εν ολίγοις, έτσι με μια δόση μικρής στεναχώριας, που δεν ήμαστε πια την πρώτη Κυριακή του μήνα στο τουγκέδερ, όπως τόσα χρόνια. Ως λιγότερο αφελής πλέον, κρατώ και μια επιφύλαξη. Μήπως αν ήμαστε μαζί, ήταν ακόμα πιο στενάχωρα.

Τις οίδε;